

jeg har rejst. Sandheden er den, at det danske Samfund og den danske Rigsdag i Virkeligheden ikke kan være den Stilling bekendt, som i enkelte Tilfælde er indtaget overfor dem, som er blevet angrebet fra min Side. Det ærede Medlem for Slagelse-Kredsen talte om, at Jægerspris var en ypperlig Institution, der bød Børnene de bedste mulige Vilkaar, og han var i det hele taget ikke sparsom med sin Ros overfor denne Anstalt. Men de sagkyndige i denne Sag er ikke Plejemødrene ude paa Jægerspris, det er ikke Bestyrelsen, det er ikke Forstanderen. De er for en Del sagkyndige, men de egentlig sagkyndige i denne Sag er de, der har været Børn paa Jægerspris, og det undrer mig, at de, som har talt i denne Sag, har undladt at beskæftige sig med disse Børn, som nu er Kvinder, modne, yngre Kvinder, boende dels i København, dels andetsteds.

Det er naturligt for mig her at dvæle ved den Indbydelse, der ogsaa blev omtalt i Gaar, og som var rettet til nogle Rigsdagsmænd, om at tage ud paa et Besøg til Jægerspris. Der blev sagt, at den Indbydelse var udgaaet fra Rigsdagsmænd til Rigsdagsmænd. Jeg kender egentlig ikke andet Forum her i Rigsdagen, hvorfra der kan udgaa Indbydelse til Rigsdagens Medlemmer, end Formanden for Folketinget eller Formanden for det andet Ting eller Rigsdagens Bureau. At et enkelt Medlem udser nogle Medlemmer, som han mener kunde have Lyst til at følge med ham ud at se paa en Institution, og at disse Medlemmer saa igen overfor Henvendelser fra anden Side siger: Ja, *han* kan godt komme med — det betragter jeg ikke som en Indbydelse. Naar der er Tale om at aflægge Besøg paa Jægerspris eller en anden Institution, som har en almen Karakter, maa Rigsdagens Medlemmer stilles frit, saa maa man kunne komme der, naar man vil, og helst selvfølgelig, uden at der i Forvejen er sket Anmeldelse. Jeg lægger ikke Spor af Vægt paa, at de Herrer ude paa Jægerspris spiste en tarvelig Frokost, aldeles ikke, men jeg synes alligevel, at vil man se Anstalten, maa man være oppe med Børnene og gøre sig bekendt med, hvorledes det daglige Liv former sig.

Det er vist ikke bekendt for de mange, som var ude paa Jægerspris — ja maaske

for det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) og enkelte andre —, at Børn over 10 Aar ifølge Reglementet — og der er her ikke foretaget Forandringer i dette, her staar Bestyrelsens Udtalelser i Jubilæumsskriftet af 1899 ved Magt — Sommerdage kommer op Kl. 5 og Vinterdage Kl. 6, og at de mindre Børn kaldes op en halv Time senere. Jeg vil ikke sige, at det just er et Kardinalpunkt, men i almindelige Hjem kalder man ikke en lille Pige paa 5, 6, 7 Aar op Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Vinteren og Kl. 5 $\frac{1}{2}$ om Sommeren. Det er ikke nødvendigt, og man gør det ikke, og det er ogsaa ganske unødvendigt paa Jægerspris.

Men hvorfor gør man det da? Fordi Hovedopgaven for Jægerspris' Bestyrelse er at uddanne Børnene til Tjenestepiger, til Underklassemennesker. Og jeg hævder den Opfattelse, at ingen Mand og ingen Kvinde, hvor mange Penge de end maatte efterlade sig, har Ret til at bestemme over Barneskæbner, og hvis der desuagtet fra deres Side udtales Ønske om, at de Børn, mod hvem man vil gøre vel, skal ledes ind paa denne eller hin bestemte Bane, er der den uskrevne Grundlov, som gælder for alle Børn, at de har Ret til at faa alle deres menneskelige Kræfter og Evner udviklede, og den maa forhindre, at et saadant privat Ønske træder ud i Livet.

Jeg har ogsaa været paa Jægerspris, men jeg er ikke kommet der efter forudgaaet Anmeldelse. Jeg tog derud for nogle Aar siden, og efter at have været en Del omkring i Egnen og talt med forskellige Folk begav jeg mig paa Cykle ud til Jægerspris. Paa Halvvejen mødte jeg en Kolonne af ca. 20 Børn under Ledsagelse af deres Plejemoder eller Medhjælperinden paa Plejeafdelingen. De gjorde paa mig Indtryk af at være en Flok smaa Rekrutter. Nu kan ærede Medlemmer, der har været paa Jægerspris, jo sige og mene, hvad de vil — et Barns Livsglæde og Livsmod kuer man jo ikke saa let, og da de Herrer saa Børnene der ude, gik disse ikke i Geled eller Kolonne, da var de fri. Men jeg saa dem som en Samling smaa Rekrutter komme marcherende henad Landevejen. Jeg standsede dem og spurgte vedkommende Kvinde, der ledsagede dem, hvor langt jeg havde tilbage til Jægers-